

[Aksel Larsen.]

tonet rent Flag. Rundt omkring i Kommunerne, saavel de Venstre-styrede som de socialdemokratisk styrede, har man for saa vidt ogsaa gjort det og fra Regeringens Side ligeledes. Det betyder, at Modstanden mod ordentlige Foranstaltninger til Hjælp for de arbejdsløse er forenet over en bred Front og er større, end man egentlig burde vente; men saa meget mere nødvendigt er det, at de arbejdsløse og Fagforeningsmedlemmerne yderligere forstærker deres Arbejde paa at tvinge de forskellige statslige, kommunale og faglige Organer til at interessere sig for Hjælp til de arbejdsløse.

Der kan maaske blive spurgt, hvor Pengene skal komme fra — i en lignende Situation tidligere er i hvert Fald det Spørgsmaal blevet stillet af Finansministeren: Hvor skal Pengene komme fra til disse Foranstaltninger? Hvorfor foreslaar Kommunerne ikke Dækningslove? Jeg skal dertil for det første sige, at det jo maa være Regeringens Sag at foreslaa de fornødne Dækningslove. Og for det andet, at vi tidligere har gjort noget saadant, men med det ringe Held, at man fra Regeringens Side afviste vore Forslag som ubrugelige. Naa, de gik ogsaa kun ud paa en beskeden Formuebeskatning, der vilde have indbragt 100 Mill. Kr. om Aaret. At den er beskeden, kan man se alene deraf, at Formuerne i 1933 voksede med 600 Mill. Kr. Det blev afvist af Regeringen; den Vej ønskede man ikke at gaa. Man ønskede heller ikke at spare paa de militære Budgetter eller paa Udgifterne til Kongehus eller Folkekirke eller paa lignende Felter. Men vi beklager meget — naar vi har anvist saa gode Dækningsmuligheder tidligere og faaet dem afvist, saa mener vi i og for sig, at vi har opfyldt vor Pligt.

I Forvejen er det saaledes, at Arbejderklassen her i Landet betaler ikke alene samtlige Udgifter til den sociale Forsorg, men Beløb langt derudover. Jeg ser nok, at Forpagter Branth er af den mærkelige Opfattelse, som, saa vidt jeg forstaar, deles af det ærede Medlem Hr. Piirschel, at der findes en bestemt Klasse af ydende her i Landet, som maa betale alle de Regninger, Socialministeren udsteder. At Opfattelsen er fejlagtig, kan den, der har blot det mindste Kendskab til Statsregnskabet, se, for ifølge dette har vi indirekte Skatter til et Beløb af ca. 350 Mill. Kr. til Staten, medens der ikke engang er 100 Mill. Kr. direkte Skatter, og da de indirekte Skatter vejer tungest paa de fattigste, er det indlysende, at Arbejderklassen alene gennem sin Part af indirekte Skatter betaler betydeligt mere, end der

overhovedet gives ud til social Forsorg her i Landet.

Det er altsaa overhovedet ikke berettiget at komme med finansielle Argumenter mod de stillede Forslag. Hvis man virkelig vilde gennemføre dem, fandtes Pengene dertil ogsaa. Jeg kan da kun endnu en Gang understrege Nødvendigheden af, at disse Foranstaltninger bliver gennemført, og understrege, at det er muligt at gennemføre dem, og at det vil betyde i alt Fald en midlertidig Hjælp til de arbejdsløse, selv om den effektive Hjælp selvfølgelig maa bestaa i Fremskaffelse af Arbejds- muligheder.

Jeg skal derefter fremsætte *Forslag til Lov om Rigsdagsmedlemmers, Kommunalbestyrelsesmedlemmers, Embedsmænds o. lign. Erhverv, Bierhverv og lønmede Tillidshverv*. Dette Lovforslag er fremsat allerede i foregaaende Samling; ifølge Rigsdagstidende er det fremsat den 24. April 1934, men det er naturligvis aldrig naaet saa langt som til første Behandling. Det har sikkert ogsaa været vanskeligt at naa det, saa jeg skal ikke kritisere det, Samlingen sluttede, som bekendt, først i September. Men vi indbringer det igen, ogsaa for at se, om vor Skæbne er mere heldig i denne Samling, om det er muligt nu at faa Lovforslaget sat under Debat her i Tinget.

Lovforslaget tager Sigte paa, saa vidt det overhovedet er muligt i dette Samfund ad Lovgivningsvejen, at afskaffe det Forhold, som almindeligvis og populært betegnes som Bengnaveri, men tager ikke alene Sigte paa Rigsdagsmænds Bengnaveri, men ogsaa paa Embedsmænd navnlig de højere Statsembedsmænd. Hvad Motivering for det angaar, kan jeg stort set henvise til, hvad jeg har sagt ved tidligere Lejligheder og navnlig ved Forelæggelsen af Forslaget den 24. April 1934. Det kan ses i Folketingsstidenden Sp. 4942 ff. Jeg har der saa udførligt, som det var muligt i den Tid, der stod til Raadighed — og det vil sige tilstrækkelig udførligt — begrundet Nødvendigheden af Forslaget og belyst med Eksempler, hvorfor disse uheldige Forhold, som Forslaget tilsigter at ramme, bør afskaffes.

Det almindelige Princip for Statsstyrets Opbyggelse i et Land som Danmark er, at Statsstyret skal være delt i den lovgivende, den udøvende og den dømmende Magt. Den lovgivende Magt skal være hos Rigsdagen, den udøvende hos Kongen og i Forbindelse dermed hos de ansvarlige Ministre og de Apparater, der staar til deres Raadighed, og den dømmende Magt hos Domstolene.